

[Rager.]

at den øjeblikkelige økonomiske Udgift ikke bør virke afskrækkende, og om, at Betydningen af, at man er med til at opbygge et ogsaa i Fremtiden holdbart System, er gaaet op for dem, der er Medlemmer af Kasserne.

Derfor vilde det efter min Mening være en meget ilde Gerning af Rigsdagen, hvis den tog blot den mindste Smule bort af den Underbygning, der her er. Jeg kan nævne — for at tage et Tal, som allerede er nævnt af det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen —, at Arbejdsmændenes Kontingent er 105 Kr. 32 Øre om Aaret, det svarer vel til en Gennemsnitsindtægt paa omkring 2 000 Kr. Det vil sige, at der hviler en ekstra Beskatning paa Arbejdsmændene til denne Forsikring paa 5 pCt. af deres Aarsindtægt. Hvis det skulde beregnes skattemæssigt, skulde jo alle Fradrag o. s. v. ske først, og saa vilde Procenten i Virkeligheden komme til at ligge over de 10. Nu beder jeg erindre, hvad der sker, naar der ellers er Tale om at foretage en Forhøjelse af Skatteprocenten, der i Forhold til Indtægtens Størrelse er langt mindre end her. Det forekommer mig, at naar man bærer saa store Kontingenter for at opbygge dette System, saa bør det ikke være Rigsdagens Opgave at spare, hvad jeg i denne Forbindelse vil kalde fedtede $4\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er paa Statsbudgettet et Beløb af Betydning, men det bliver Fedteskillinger i Forhold til hele den Opbygning, der har fundet Sted her. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa Detailler med Hensyn til Kontingenterne, men indskrænke mig til det Eksempel, jeg her har nævnt.

Jeg kunde naturligvis godt svare det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, der læste op af et her i København udkommende Blad, at jeg er mig ikke bevidst, hvorvidt dette Blad er særlig tilknyttet Det radikale Venstre. Jeg ved, at dette Blad ejes af Aktieselskabet „Politiken“, men jeg for mit Vedkommende har meget ofte fundet Artikler i det, som jeg ikke har kunnet erklære mig enig i; og nu skal jeg ikke udtale mig om det Brudstykke, det ærede Medlem læste op her, for disse Artikler kender jeg ikke i deres Helhed, og løsrevne Brudstykker virker ikke imponerende paa mig, men det kan godt være, det ærede Medlem har Ret i, at det paagældende Blad dér har skrevet noget, som jeg for mit Vedkommende ikke kan være enig i. Men jeg erklærer altsaa i Forvejen, at jeg ikke hæfter for Udtalelser i det paagældende Blad.

I sin Betænkning — her vender jeg tilbage til Spørgsmaalet om Kassernes Evne

til at afholde Udgifterne i Henhold til det foreliggende Lovforslag — citerer Venstre kun en Del af det, som Arbejdsdirektøren har sagt i sin Skrivelse. Venstre citerer, „at det til nærværende Tidspunkt vil være umuligt endeligt at fastslaa Antallet af Kasser, der kun med større eller mindre Modstandskraft vil kunne bære de med en Dispensation forbundne Merudgifter“, men citerer ikke det Stykke, der staar foran, og det vil jeg henstille til den ærede Ordfører for Venstre at gøre et Par Bemærkninger om, naar han atter faar Ordet.

Der er endnu et Spørgsmaal, som Ordføreren for Venstrepartiet var inde paa, nemlig Spørgsmaalet Husassistenter. Det er et Problem, som kan virke overraskende i Øjeblikket, at der er Vanskeligheder ved at faa de fornødne Husassistenter. Men jeg har nu paa Fornemmelsen, at dette Problem i nogen Grad staar i Forbindelse med, at den sociale Udvikling ikke altid er fulgt med, naar det gælder Forholdet over for Husassistenterne. Jeg kender ikke Forholdene ude paa Landet, men jeg har paa Fornemmelsen, at det i Byerne paa mange Punkter skorter paa Forstaaelsen af, at de unge Piger, der paatager sig dette Arbejde, bør behandles paa en noget anden Maade, end de nu blev det i vore Forældres Tid eller i vor egen første Ungdoms Tid. For ellers vilde jeg mene, at Husassistentsstillingen, naar den blev hævet op i et Plan, som jeg tror, den er overordentlig mange Steder, men ikke nær overalt, vil være virkelig tiltrækkende for mange unge Piger. Men det er — det gentager jeg — et Spørgsmaal om at behandle dem.

Et enkelt Spørgsmaal til vil jeg berøre, Forskellen paa Kontingenterne i Arbejdsløhedskasserne for dem, der er Medlemmer af en Fagforening, og dem, der ikke er det. Herfor har Arbejdsdirektøren fremsat to saglige Begrundelser. Den ene er den, at Forsikringsrisikoen er større for dem, der ikke staar i Fagforening, end for dem, der staar i en saadan, det er vanskeligere — det siger i hvert Fald Arbejdsdirektøren — at bedømme Risikoen. Det er det ene Moment. Det andet Moment er dette, at Fagforeningen afholder en Del af Administrationsomkostningerne.

Jeg bøjer mig naturligvis i Princippet for begge disse saglige Indvendinger, og jeg indrømmer ogsaa, at Spørgsmaalet økonomisk ikke i Øjeblikket er meget stort. Men jeg mener alligevel, at man ikke kommer udenom paa den givne Foranledning i noget højere Grad, end det maaske hidtil er sket, at benytte et beregningsmæssigt